

Cap. 2.
§. 7.

II. Inscitè admodùm c. 2. §. 7 ea quæ propter divinam authoritatem creduntur, Jesuwita ad *certitudinem obscuram* refert; Dogmata enim fidei satis perspicuè in & ex Scripturis proponuntur. Certitudo autem quam hic definit, Conjecturalis, nihil aliud est, quàm mera dubitatio & incertitudo, adeoq; ἀντιφάσις implicatio.

§. 8.

§. 9.

III. Ad statum Controversiæ descendens 1. negat quod Pontificii fidem justificantem dubitationem esse doceant, vid. Th. 12. 2. In statu à B. chemnitio proposito duo desiderat. I. Quod quæstio sit *conditionalis*. Verùm est fallacia ἀμφιβολίας: Nā verbo hæc *in seria pœnitentia* no proponunt Conditionem aliquam meritoriam, sed duntaxat describunt subjectum, quod homo verè pœnitens veniam peccatorum debeat credere. II. Quod non de fiducia, sed *de fidei certitudine* disputetur

§. 10.

§. 10. Ubi malà fidem à fiducia decerpit, ut supra c. 11. §. 19. vid. Dn. D. Præsidi Tract. de justific. §. 79. Dn. D. Meisner. disp. publicâ de fide justificant. th 46 48. seqq. Certitudo hæc ipsi non alia est quàm conjecturalis, h. e. Opinio vid. §. 7. conjectura FAL-

LAX